

Ara toca governar

written by Josep Pérez Franco | 3 de març de 2021

El resultat electoral del 14 F no deixa dubtes i el 52 % dels vots dels partits independentistes permeten una folgada majoria en el Parlament català. És un resultat transcendent, que hem de fer valdre, destacat per la premsa europea a diferència dels diaris espanyols que han restat importància.

Correspon a Esquerra Republicana prendre la iniciativa i si Pere Aragonès aconsegueix la investidura de president de la Generalitat de Catalunya i encapçalar el govern, s'ha de donar tot el suport al nou executiu. El mandat del poble és ben palès, malgrat que el funcionament del govern sortint no sembla que hagi satisfet del tot. És molt significatiu que el poble ha renovat la confiança en el bloc independentista (ERC, JuntsxCatalunya i la CUP). S'ha de tenir ben clar quin és el mandat inequívoc donat pels ciutadans i considerar que els Comuns no formen part del bloc independentista, al final, amb la seva ambigüïtat en els moments crucials s'han decantat per l'estat imperial. Se'ls exigeix una bona gestió, una actuació eficaç i un projecte comú engrescador, que tendeixi cap a l'autodeterminació i que desapareguin protagonismes personals i partidistes. Aquest és el millor camí per ampliar la base. No fer-ho pot suposar esgotar la paciència de la gent i rebre una contundent reboïcada. Per coherència, ERC ha de pactar amb JxC i no intentar bescantar-lo, ha de considerar la seva fortalesa pel fet d'estar freqüent a freqüent en nombre d'escons, 33 i 32, i recordar que els 76.955 vots del PDeCAT presumiblement haguessin sigut per JxC, aleshores l'escenari seria un altre.

Sembla sensata la idea apuntada per Pere Aragonès, en el sentit de tancar el pacte de govern incorporant l'aprovació del pressupost, caldria també afegir l'estratègia del bloc independentista en el congrés de diputats. S'ha de treure rendiment al conjunt dels escons de què es disposa. No es poden regalar els vots sense contrapartides, com hem vist

alguns cops i darrerament per part ERC. Això ocasiona estupor i desencís en la ciutadania, quan veu per exemple el sempitern espoli fiscal i la dificultat de finançament que pateix Catalunya. És inacceptable i injust que, malgrat el nostre potencial, la disponibilitat del Govern català per habitant és de 3.461 euros, quan en el País Basc és de 6.387 euros. El professor Andreu Mas-Colell va dir amb raó: “Espanya no ens deixa créixer”.

Ja n’hi ha prou de ser cornuts i pagar el beure.